

Tijdens een doopdienst lezen we het liefdeslied van 1 Korintiërs 13 en luisterden we naar een liefdeslied van Bob Dylan.

We zongen Psalm 134:3, 139:1,7, Gezang 293:2a-3b, 481:1,4, Opwekking 599, 664, 726.

Make you feel my love, zong Bob Dylan. Hij had een tweede huwelijk zien stranden en raakte in een diepe depressie. Daarna komt dat liefdeslied: *Ik zal je een miljoen jaar vasthouden, me bont en blauw laten slaan voor je, de hele laan af kruipen*. De mooiste teksten worden geschreven vanuit pijn.

Mijn teksten hebben meer lagen, zegt Dylan. Dat moet wel, want alleen Jezus kan dit waarmaken.

Zo is het ook met 1 Korintiërs 13. Want wie is er altijd geduldig en vriendelijk en nooit jaloers en egoïstisch? Ook in deze tekst wordt Jezus niet genoemd. En ook deze tekst is geschreven vanuit de pijn.

Paulus heeft er pijn aan dat de Korintische kerk zo competitief is. Gaven van de Geest worden daar ingezet om mee op elkaar neer te kijken. Kennis van God maakt de kerkmensen opgeblazen (8:1). En helaas heeft de kerk van alle tijden en plaatsen dit imago van op anderen neerkijken en opgeblazen te zijn in een verrot wij-zij-schema, of nog erger ik-jij.

Paulus geeft in 1 Kor.13 een toonbeeld van liefde. Niet alleen schrijft hij over zichzelf, in plaats van over de Korintiërs (al had ik, al gaf ik), maar ook komt hij niet met een koude oproep om lief te hebben. Hij beschrijft slechts hoe de liefde is.

Dat ontspant. En daagt tegelijk uit.

Paulus schrijft dat de liefde nooit zal vergaan (13:8). Daarmee wordt het iets toekomstigs. Ja, maar wat nú al begint! Toekomstig samen met Geloof en Hoop. Straks is Liefde de enige taal. Maar nu al mag je die taal leren!

Alles wat nu belangrijk lijkt, is er straks niet meer. Carrière, prestaties, kerkelijke dingetjes, dogma's, profetie! Slechts één ding is relevant: liefhebben.

Deze overtuiging maakt dat je veel zou moeten kunnen relativiseren. Je greep en je begrip zijn niet doorslaggevend, in geen enkele relatie. Tegen God zeg je: Heer ik wil uw liefde loven, al begrijpt mijn ziel U niet. Maar zo iets zou je ook tegen je medemens moeten kunnen zeggen: Ik hou van je, al begrijp ik je niet. Liefde is niet dat je al denkend bij elkaar komt, maar al liefhebbend.

Te hoog gegrepen? Onbereikbaar?

Eigenlijk net hoog als Jezus is. Net zo bereikbaar.

Kerst, Pasen en Pinksteren laten zien hoe ver weg – lees dichtbij – Hij komt.

De Liefde zal nooit vergaan.

Liefhebben is Pasen vieren.

Liefde is de Taal van Hemel leren spreken. Alvast.

Maak een keus uit de onderstaande gesprekspunten.

1. Even een rondje maken: welk verlangen roept 1 Korintiërs 13 in jou op? En wat doe je daar mee?
2. Welk vers in 1 Kor.13 raakt jou het meest?
3. En toch is de liefde zoals Paulus en Bob Dylan die bezingen niet realistisch. Reageer.
4. Over het imago van de kerk gesproken, hoe vind jij onze gemeente (en jezelf!) tegenover:
a. elkaar b. gasten c. andersdenkenden?
5. Hoe ga jij zelf om met het spanningsveld tussen kennen (weten, begrijpen) en liefhebben?
6. Voor wie meer wil.
  - a. Wat zegt 13:12 over herkenning op de nieuwe aarde? Betrek ook Lukas 24:13-53 in je overwegingen. En 1 Thess.4:9-18.
  - b. Gary Chapman schreef een boekje over De Vijf Talen van de Liefde. Ga na welke talen dat zijn. Is dit boek alleen nuttig voor getrouwde mensen? Moet je elkaars taal leren spreken om een gelukkige relatie te hebben?